

»Če bo doma prepir, v službi veliko skrbi, v šoli preveč nalog in med prijatelji veliko nesramnosti, potem boš, dragi zmajček, ti vedno tukaj za nas vse. Na našem mogočnem travniku boš osrečeval živali, otroke in njihove starše, prijatelje ter druge ljudi. Vedno boš z njimi tekal in letal po prostranih širjavah, se z njimi igral in jih združeval, da se bodo razumeli med seboj in bili vedno prijatelji,« zaključi svoj umni govor modra žaba.

»O, to je pa lepo poslanstvo zate,« veselo doda raca Francka in se obrne proti zmajčku.

»Res je, nisem si mislil, da bo tako,« zamišljeno pove zeleni zmajček in previdno vpraša: »Ampak zakaj ravno tu, v tej Žabji vasi, zakaj ne kje drugje?«

»Žabja vas je tista, o kateri legenda že tisoč let pravi, da boš prišel,« mu odgovori modra žaba. »Veš, tvoja starša sta od nekdaj živela ob Ljubljani. Ljudje so jima zgradili celo Zmajski most. Na njem so postavili spomenike zmajem, prav takšnim, kot si ti. In tvoja mati je vedela, da te mora prinesiti v Žabjo vas. Tukaj te namreč potrebujemo. Pomagal boš ohranjati neokrnjeno naravo, ljudi boš učil, kako pomembne smo živali in zelene poljane, kjer živimo. Učil nas boš spoštovanja narave in ljudi. Učil nas boš, kako pomembna je ljubezen, ki jo izkazujemo sebi in drugim. Učil nas boš, kako naj se vsak dan objamemo in si povemo, da se imamo radi in naj bomo srečni, da imamo drug drugega.«

»Veste kaj, to pa z veseljem naredim,« je ponosno rekel zmajček.

»Seveda,« doda modra žaba. »Zelo smo veseli, da si končno prišel. Veš, ljudje imajo danes veliko stisk. Ni jim lahko v šoli, službi, nekaterim tudi doma ne. Tudi živalim ni lahko, saj je narava vedno bolj onesnažena, ljudje pa nimajo niti toliko časa, da bi se igrali v naravi. Prosim te, dragi zmajček, da širiš ljubezen med ljudi in živali, da nam pomagaš, da se bomo počutili dobro in se imeli radi med seboj. Pošiljaj nam veliko iskric v oči, nauči nas ljubiti in se veseliti.«

